

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. října 2020 odvolání obžalovaného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 23. 6. 2020, číslo jednací 2 T 45/2020-168, a v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Lady a soudců JUDr. Tomáše Jurečka a Mgr. Jany Novákové, rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu trestního řádu se napadený rozsudek částečně ruší, a to pouze ve výroku o trestu.

Podle § 259 odstavec 1, 3 trestního řádu se při nezměněném výroku o vině přečinem porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovávaných v soukromí podle § 183 odstavec 1 trestního zákoníku a přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku

obžalovaný

[REDAKCE], narozený [REDAKCE]

odsuzuje

podle § 230 odstavec 2 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku, § 67 odstavec 2 písmeno b), odstavec 3 trestního zákoníku, § 68 odstavec 1, 2 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu stanovenému v 30 denních sazbách, přičemž jedna denní sazba činí 200 (dvě stě) Kč, celkem 6 000 (šest tisíc) Kč.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovávaných v soukromí podle § 183 odst. 1 tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, za které byl podle § 230 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku a § 68 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému peněžitému trestu ve výši 10 000 Kč, který tvoří 50 denních sazeb po 200 Kč a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 (dvou) měsíců pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve lhůtě stanovené soudem vykonán.
2. Shora uvedených přečinů se obžalovaný podle zjištění okresního soudu dopustil tím, že dne 24. 7. 2019 v době kolem 10:07 hodin v [REDACTED], okres Beroun, na pobočce prodejny společnosti STAVMAT STAVEBNINY a.s., IČO 25121049, bez vědomí a souhlasu poškozeného [REDACTED] získal přístup do jeho soukromé e-mailové schránky [REDACTED]@email.cz, a to prostřednictvím služebního mobilního telefonu Samsung Galaxy J5, IMEI [REDACTED] který poškozený [REDACTED] odevzdal dne 18. 7. 2019 při skončení jeho pracovního poměru u společnosti STAVMAT STAVEBNINY a.s. regionálnímu řediteli [REDACTED] přičemž tento telefon byl po odevzdání uložen do trezoru v pobočce prodejny v [REDACTED], jejímž vedoucím se po poškozeném [REDACTED] stal obžalovaný [REDACTED], přičemž obžalovaný zřejmě využil uložených přihlašovacích údajů k soukromé e-mailové schránce poškozeného [REDACTED]@email.cz v odevzdaném služebním mobilním telefonu a z této e-mailové schránky [REDACTED]@email.cz odeslal dne 24. 7. 2019 v 10:07 hodin [REDACTED] regionálnímu řediteli Jihovýchod společnosti STAVMAT STAVEBNINY a.s., na adresu [REDACTED]@stavmat.cz e-mail, do kterého obžalovaný napsal text „Ahoj [REDACTED], Dobrý co?“ s uvedením „Odesláno z mého chytrého telefonu Samsung Galaxy“, přičemž přílohu tohoto e-mailu tvořila e-mailová komunikace poškozeného [REDACTED] s [REDACTED] oblastním ředitelem ve společnosti PRO-DOMA, SE, ohledně nástupu poškozeného do nového zaměstnání, přičemž poškozenému [REDACTED] byla do jeho soukromé e-mailové schránky [REDACTED]@email.cz obratem doručena automaticky nastavená odpověď adresáta [REDACTED] o aktuálním čerpání dovolené.
3. Proti rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení v hlavním líčení odvolání, které poté odůvodnil prostřednictvím obhájce, přičemž odvoláním napadá jak výrok o vině, tak výrok o trestu.
4. Obžalovaný se domnívá, že jednání, které je popsáno v napadeném rozsudku nenaplnuje znaky trestného činu. Podle něj absentuje subjektivní stránka trestného činu, tedy zavinění, stejně jako společenská škodlivost a daným jednáním nevznikla žádná škoda, a to jak materiální, tak imateriální. Obžalovaný je tak přesvědčen, že k trestnému činu nedošlo. Rekapituluje skutkový děj a svoje jednání, které nerozpориje. Opakuje, že klikl na ikonu pro vstup do e-mailu, zde si přečetl e-mail, ve kterém byla uvedena informace o přestupu poškozeného k přímé konkurenci zaměstnavatele obžalovaného a v té době i poškozeného (vzhledem k tomu, že byl v pracovní neschopnosti v době spáchání skutku, a tak pracovní poměr neskončil), nahlásil tuto skutečnost svému nadřízenému ve smyslu § 249 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen „ZP“), čímž splnil svou zákonnou oznamovací povinnost. Cituje na příslušné pasáže zákoníku práce a namítá, že ho v daný moment ani nenapadlo, že by se jednalo o soukromý e-mail určený jen a pouze poškozenému, mj. proto, že se jednalo o soukromý e-mail, který se však nacházel v pracovním telefonu, kde neměl co dělat, telefon mu měl být předán promazaný, vrácený do továrního nastavení, což se však nestalo. Poukazuje na výpověď svědka [REDACTED], s níž se okresní

soud podle jeho názoru nevypořádal a uvádí, že byl tak přesvědčen, že se jedná o pracovní e-mail s obsahem, který by mohl způsobit škodu zaměstnavateli, a tak jej na základě své oznamovací povinnosti vyplývající z § 249 odst. 1 zákoníku práce odeslal svému nadřízenému, svědku [REDACTED].

5. Obžalovaný je tak přesvědčen, že pokud by se dopustil jednání popsaného ve výroku napadeného rozsudku, tak maximálně v tzv. skutkovém omylu ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 tr. zákoníku, neboť v daném případě by pak bylo zcela vyloučeno zavinění ve formě úmyslu, který rovněž mu podle jeho názoru nebyl v žádném případě prokázán. Domnívá se, že pokud by daný trestný čin chtěl opravdu spáchat, tak jej nečiní z e-mailové schránky poškozeného, ale předmětný e-mail by kupříkladu odeslal prostřednictvím své emailové schránky, vyfotil by jej, zkrátka by jej neposílal z jiné e-mailové adresy. Obžalovaný argumentuje, že nemohl tušit, že se jedná o otevřenou soukromou e-mailovou schránku a zpřístupněnou soukromou e-mailovou komunikaci poškozeného nota bene v pracovním telefonu, který byl svěřen obžalovanému.
6. Obžalovaný dále cituje z odůvodnění napadeného rozsudku a okresním soudem užitá zákonná ustanovení a namítá, že v jeho věci se nedá skutek podřadit pod v napadeném rozsudku užitou skutkovou podstatu s odůvodněním, že se v daném případě nejednalo o listiny, přičemž všechny listiny a jiné dokumenty musí být uchovávány v soukromí, tedy zejména v obydlí ve smyslu § 133 (patrně tr. zákoníku). Pokud jde o užití § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, je dle obžalovaného zcela v rozporu s výkladem této skutkové podstaty, neboť toto ustanovení cílí dle obžalovaného na ochranu společnosti před tzv. hackerskými útoky, kdy hacker nejprve překoná bezpečnostní překážku (povětšinou heslo) a nabourá se tak do programu, sítě, webové stránky apod. (kdy obžalovaný svým jednáním žádnou překážku nepřekonal), jak podle podaného odvolání vyplývá jak ze samotného ustanovení § 230 tr. zákoníku, tak i z komentářové literatury a v daném ustanovení se navíc nejedná o útoky na e-mailovou schránku, ale o útoky na počítačový systém a nosič informací, rovněž se nemůže jednat ani o neoprávněné užití dat, které je jinak nazýváno jako počítačová špionáž. Obžalovaný dále uvádí, že v daném případě by se tedy teoreticky mohla nabízet právní kvalifikace trestného činu porušení tajemství dopravovaných zpráv podle § 182 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, nicméně ani tuto skutkovou podstatu nelze dle judikatury Nejvyššího soudu na daný skutek aplikovat, přičemž obžalovaný vychází především z Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2009, sp. zn. 11 Tdo 349/2009 a rozhodnutí označovaném jako TR NS 56/2009-T 1197.
7. Obžalovaný uvádí, že se nehodlá doznávat k trestnému činu, když jej neprovedl, s čímž souvisí i zmiňovaná sebereflexe okresním soudem. Obžalovaný má za to, že daná kauza je zcela zbytečně vykonstruována orgány činnými v trestním řízení, kdy v daném případě se mohlo jednat nanejvýš o občanskoprávní spor, kdy poškozený by mohl obžalovaného žalovat žalobou na ochranu osobnosti. Poukazuje na čl. 37 odst. 1 a 2, čl. 40 odst. 3 a 4 Listiny, princip presumpce nevinny a dovozuje, že provedené důkazy nepostačují k vyslovení jeho viny nade vsi pochybnost, resp. k vyslovení závěru, že daný skutek je vůbec trestným činem.
8. Závěrem pak navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek ve výroku o vině a ve výroku o trestu zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že jej zproští obžaloby.
9. Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaných odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a věc posoudil takto.
10. Okresní soud provedl v hlavním líčení zákonným způsobem dokazování, které vedlo ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí, přičemž všechny ve věci zákonně provedené důkazy správně vyhodnotil

podle svého vnitřního přesvědčení založeného na zjevně pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. V tomto směru tedy krajský soud v postupu soudu okresního nezjistil pro věc podstatné pochybení, neboť byly dodrženy zásady uvedené v ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, a jestliže soud prvního stupně dospěl tímto postupem ke shora uvedeným skutkovým závěrům, lze je akceptovat.

11. Pokud tedy okresní soud dospěl k závěru, že jím popsané a zhodnocené důkazy tvoří ucelený řetězec, směřující jednoznačně k závěru o vině obžalovaného, včetně vyžadovaného úmyslného zavinění stíhanými trestnými činy, nelze tomuto postupu nic vytknout. Skutková zjištění okresního soudu jsou zcela správná a lze je akceptovat, mj. i proto, že obžalovaný spáchání stíhaného skutku v plném rozsahu doznává.
12. Odvolací soud se tedy mohl v tomto ohledu zcela ztotožnit se závěry soudu prvního stupně a k argumentům rozvedeným obžalovaným může toliko uvést, že hodnocení provedených důkazů je výsostným právem okresního soudu a odvolací soud může do tohoto procesu zasáhnout jen tehdy, pokud procesní soud důkazy hodnotí v rozporu s jejich obsahem, logicky vadně či vychází z důkazů, které byly pořízeny nezákonným způsobem. Jestliže však jsou zákonně provedené důkazy hodnoceny řádně a soud se náležitě vypořádá s obhajobou obžalovaného, jak je tomu v přezkoumávané věci, nemůže odvolací soud do takového postupu okresního soudu nikterak zasáhnout.
13. K tvrzením obsaženým v podaném odvolání je možno konstatovat, že jde ve své podstatě jen o opakování obhajoby, kterou obžalovaný uplatnil již v nalézacím řízení, s níž se okresní soud, jak krajský soud konstatoval shora, řádně vypořádal. Skutková zjištění okresního soudu jsou úplná, byť obžalovaný popírá spáchání uvedených přečinů, na rozdíl od skutku samotného, popírá. Okresní soud prokázání celého rozsahu skutkových tvrzení státního zástupce ve výrokové části napadeného rozsudku důvodně opřel nejen o výpověď obžalovaného, ale i poškozeného [REDAKCE], svědka [REDAKCE], ale i o další navazující listinné důkazy, jak je označil v napadeném rozsudku, zejména v podobě sdělení společnosti STAVMAT STAVEBNINY a.s., protokolů o předání předmětného služebního mobilního telefonu, e-mailové komunikace včetně příloh, přičemž nepominul ani důkazy předložené obžalovaným, konkrétně e-mailové vyjádření IT pracovníka společnosti STAVMAT STAVEBNINY a.s.
14. Okresní soud se tedy s obhajobou obžalovaného řádně vypořádal, přesvědčivě odůvodnil, proč dospěl k jím uvedeným skutkovým a právním závěrům, neuchýlil se k manipulacím, nedostatečnému prošetření věci, ba ani nedošlo k tomu, že by okresní soud provedené důkazy hodnotil nelogicky či deformovaně, nebo z nich vyvozoval závěry, které odporují zásadám formální logiky.
15. Ze zjištění okresního soudu nevyplývají ani takové okolnosti, které by svědčily o nesprávné interpretaci provedených důkazů či opomenutí podstatných okolností k osobě obžalovaného. Z těchto důvodů může krajský soud pro stručnost odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku, včetně úvah o právním posouzení správně zjištěného skutkového děje, neboť by jen opakoval tam rozvedené argumenty o prokázání stíhaného skutku vyjádřeného ve výrokové části napadeného rozsudku a jeho právní hodnocení.
16. Z okresním soudem provedeného dokazování tedy vyplývá, že posouzení viny obžalovaného rozporovanými skutky není založeno na jediném důkazu, ale na celém řetězci na sebe navzájem navazujících přímých i nepřímých důkazů, které prokazují vinu obžalovaného, a proto odvolací soud neshledal v takovém postupu vady, které by měly vést k závěru o tom, že hodnocením provedených důkazů byl obžalovaný jakkoli poškozen. Je proto možno uzavřít, že celý výrok o

vině obžalovaného nebyl okresním soudem založen na nesprávných skutkových zjištěních, neboť ten se naopak zcela vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a řádně vyložil, proč dospěl ke skutkovým, ale i právním závěrům obsaženým v napadeném rozsudku a krajský soud k postupu prvního soudu může konstatovat, že jeho rozhodnutím v tomto ohledu nedošlo k vadě, na kterou by musel jakkoli reagovat.

17. V souvislosti s obhajobou obžalovaného může snad krajský soud pro úplnost odkázat na názor obsažený v usnesení Ústavního soudu dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, podle kterého právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obžalovaného. Uvedeným právem je zajišťováno pouze právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy. Krajský soud však v daném případě neshledal žádný důvod k zásahu do skutkových zjištění učiněných okresním soudem, a to při plném respektování práva obžalovaného na spravedlivý proces ve smyslu relevantní judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu, který v nyní projednávané věci rozhodně nebyl porušen. (K tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 125/04, nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 11 Tdo 1453/2014). Z odvodnění rozsudku okresního soudu totiž vyplývá, proč neuvěřil obhajobě obžalovaného a zjistil skutkový stav věci podrobně popsany ve výroku o vině. Krajský soud tedy shledal, že z odůvodnění odsuzujícího rozsudku vyplývá zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením a učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry tohoto soudu na straně druhé.
18. Ani v případě argumentace obžalovaného o vadném právním posouzení stíhaných přečinů nemůže této krajský soud přisvědčit. Obžalovaný totiž argumentuje v této části podaného odvolání nepřilehavě, kdy dovozuje právní závěry z jím citovaných zákonných ustanovení nevyplývající. A pokud v podaném odvolání odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, pak rovněž nikoli přilehavě přezkoumávané věci. Krajský soud je nucen konstatovat, že je to naopak usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 4. 2019 pod sp. zn. 8 Tdo 282/2019, které danou problematiku řeší způsobem vyčerpávajícím a z napadeného rozsudku okresního soudu je patrné, že je s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu souladné. Jde-li pak o obžalovaným namítanou chybějící společenskou škodlivost stíhaného skutku, nelze než obžalovanému připomenout, že i tato otázka byla Nejvyšším soudem judikatorně řešena. Krajský soud odkazuje na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012 (publikovaného pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.) podle kterého „trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě

u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné. Chování pachatele po spáchání skutku vykazujícího znaky trestného činu, zejména jeho snahu nahradit takovým činem způsobenou škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, není okolností, která by ve smyslu zásady subsidiarity trestní represe dovozovala rezignovat na povinnost uplatňovat trestní odpovědnost takového pachatele, ale lze ji zohlednit zejména při úvaze o použití § 172 odst. 2 písm. c) tr. ř. (příp. § 159a odst. 4 tr. ř.) nebo některého z odklonů v trestním řízení [srov. § 179c odst. 2 písm. f), g), h), § 307 a § 309 tr. ř., § 70 zákona o soudnictví ve věcech mládeže], případně při úvaze o druhu a výši sankce ukládané za takový trestný čin (srov. § 39 odst. 1 věta za středníkem tr. zákoníku).“ Nejvyšší soud považuje za vhodné připomenout další závěry obsažené v jeho rozhodnutích, týkajících se problematiky zásady subsidiarity, v nichž bylo vysloveno (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 6 Tdo 1508/2010), že „sama existence jiné právní normy, umožňující nápravu závadného stavu způsobeného pachatelem, ještě sama o sobě nezakládá nutnost postupu jen podle této normy s odkazem na zásadu subsidiarity trestní represe (resp. pojetí trestního práva jako ultima ratio), bez možnosti aplikace trestněprávních institutů. Byl-li spáchán trestný čin, jehož skutková podstata byla beze zbytku ve všech znacích naplněna, nemůže stát rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů fyzických a právnických osob s poukazem na primární existenci institutů občanského, obchodního práva či jiných právních odvětví, jimiž lze zajistit náhradu škody, která byla trestným činem způsobena. Akcentace principu ultima ratio nemůže zcela znemožnit aplikaci základního principu – účelu trestního řízení - tak, jak je vymezen v ustanovení § 1 odst. 1 tr. ř.“

19. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že použití institutu subsidiarity trestní represe nepřichází ve věci obžalovaného v úvahu. Nelze totiž mít za to, že by posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídal běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Námitka obžalovaného, že ve svém jednání nevidí nic špatného, tak nemůže vést k závěru, že takové jednání je omluvitelné a snad i akceptovatelné a není třeba na něj reagovat trestněprávními nástroji. Byl-li totiž spáchán trestný čin, jehož skutková podstata byla beze zbytku ve všech znacích naplněna, jak je tomu v posuzovaném případě, nemůže stát rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů (fyzických a právnických osob) poukazem na primární existenci institutů občanského práva či jiných právních odvětví (správního, obchodního práva), jimiž lze zajistit nápravu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 3 Tdo 210/2015).
20. Již ne tak dobře jako v případě skutkových a právních závěrů si však okresní soud počínal při ukládání trestu obžalovanému. V postupu okresního soudu totiž krajský soud zjistil vadu, která ve svém důsledku vedla ke zrušení příslušné části napadeného rozsudku, čímž bylo vyhověno odvolání obžalovaného, který rozsudek napadl ve všech jeho výrocích.
21. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že se při trestání obžalovaného okresní soud dopustil pochybení v neprospěch obžalovaného, neboť za situace, kdy napadeným rozsudkem uložil trest přísnější, než v odporu obžalovaného zrušeném trestním příkazu, aniž by toto své rozhodnutí v tomto ohledu blíže odůvodnil, postupoval v rozporu se zákonem.

22. Okresní soud je totiž třeba upozornit na náleží Ústavního soudu České republiky ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. III. ÚS 39/09, kterým Ústavní soud dovodil, že není vyloučeno, aby obecný soud dospěl po provedeném hlavním líčení k závěru, že mírnější trest uložený trestním příkazem nelze považovat za přiměřený, vystihující účel trestu dle § 23 odst. 1 tr. zákoníku, resp. odpovídající kritériím dle § 31 tr. zákoníku (srov. § 39 tr. zákoníku), a to i za situace, že v hlavním líčení žádné nové okolnosti relevantní z hlediska ukládání trestu najevo nevyšly. Obecný soud však musí v rozsudku výslovně uvést a náležitě odůvodnit všechna kritéria, která ho vedla k uložení nově vyměřeného trestu. Obviněný, který je takto s úvahami soudu transparentně seznámen, má plně zachovánu možnost napadnout vyměřený trest a domáhat se jeho přezkumu v druhé instanci. Ústavní soud ostatně již v nálezu sp. zn. II. ÚS 213/2000 konstatoval, že uložení přísnějšího trestu nemůže být založeno na libovůli soudu, ale musí odpovídat zjištěným skutečnostem. Trestní příkaz má charakter odsuzujícího rozsudku a eventuální mírný trest jím ukládaný nemůže mít charakter „odměny“ za to, že věc nebude projednávána v hlavním líčení. Tím spíše nesmí být přísnější trest uložený rozsudkem po zrušení trestního příkazu pouhou sankcí za to, že obžalovaný využil svého práva podat odpor dle § 314g odst. 1 tr. řádu. Tam, kde obecný soud i po hlavním líčení rozhoduje na základě stejných skutečností jako v trestním příkazu, měl by rozumně vysvětlit, proč nově vyměřený trest ukládá. Jestliže má obecný soud za to, že v hlavním líčení vyšly najevo takové okolnosti, jež oproti zjištěným učiněným v přípravném řízení odůvodňují uložení přísnějšího trestu, než jaký byl uložen zrušeným trestním příkazem, musí tyto okolnosti v odůvodnění svého rozsudku výslovně zmínit.
23. Podle zjištění krajského soudu však okresní soud tato kritéria nerespektoval a vůbec nevysvětlil, proč došlo ke zpřísnění dříve uloženého peněžitého trestu. Okresní soud uložil obžalovanému zcela přílehlavě trest peněžitý z důvodů, které rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku a tuto otázku posoudil citlivě, a proto krajský soud proto nemá k tomuto postupu výhrady, nicméně jeho výměra nebyla odůvodněna ústavně konformním způsobem. Proto krajský zrušil napadený rozsudek pouze částečně, a to jen ve výroku o uložení trestu ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, převzal původní druh trestu uložený obžalovanému okresním soudem, přičemž při stanovení výměry ukládaného trestu vyšel ze zákonného ustanovení, které je v době rozhodování pro obžalovaného příznivější, tedy podle trestního zákoníku účinného po novele provedené zákonem č. 333/2020 Sb., přičemž přihlédl nejen k obecným zásadám stanoveným zákonem pro trestání pachatele trestného činu podle § 38, § 39 odst. 1 tr. zákoníku, ale i osobním a majetkovým poměrům obžalovaného, jeho výdělkovým možnostem, době, která uplynula od spáchání trestného činu a nižší společenské škodlivosti jeho jednání a uložil peněžitý trest mírně nad jeho spodní hranicí v 30 denních sazbách (spodní hranice činí 20 denních sazeb), přičemž jedna denní sazba činí 200 Kč (spodní hranice její výměry je 100 Kč), celkem tedy ve výši 6 000 Kč. Takovýto trest se krajskému soudu jeví pro účel dosažení nápravy obžalovaného jako odpovídající a lze tedy doufat, že s ohledem na všechny uvedené okolnosti bude takovýto trest dostatečný k tomu, aby si obžalovaný, který dosud soudně trestán nebyl, uvědomil nesprávnost svého počínání, peněžitý trest řádně vykonal, aby dosáhl toho, že se na něj bude hledět, jako by nebyl odsouzen, jakmile jím bude tento trest vykonán – viz § 69 odst. 3 tr. zákoníku.
24. Krajský soud tedy může uzavřít, že okresní soud podstatně pochybil pouze při ukládání trestu, neboť uložený trest v přezkoumávané části rozsudku byl nepřiměřený, čímž porušil zákon v neprospěch obžalovaného. Krajskému soudu však s ohledem na jeho odvolání nic nebránilo po zrušení této části napadeného rozsudku znovu ve věci rozhodnout.

Poučení

Proti tomuto rozsudku není další žádný opravný prostředek přípustný.

Proti rozsudku je možno podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu okresního. Dovolání je možno podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, vytýkat může nesprávnost kteréhokoliv výroku. Obžalovaný může podat dovolání pouze proti výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání pak může podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se podání, byť jako dovolání označené, za dovolání nepovažuje.

Praha 15. října 2020

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu